

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Карлово, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Асима К. Вангелова-Петрова

при участието на секретаря Снежанка В. Данчева
като разгледа докладваното от Асима К. Вангелова-Петрова Гражданско дело
№ 20235320101653 по описа за 2023 година

Производството е по обективно съединените искове по чл. 124, ал. 1 от
ГПК във връзка с чл. 422, ал. 1 от ГПК и чл. 79 и сл. от ЗЗД.

Ищцовото дружество - „С.К.“ ООД твърди, че предявения иск с правно
основание чл. 422 от ГПК е в изпълнение на дадени указания по ч.гр.д. №
759/2023г. по описа на КрлРС. Лицето Л. М. М. е отправило искане за
сключване на договор за заем между него и „С.К.“ ООД. Искането е
попълнено собственоръчно от заемателя посредством сайта на Заемодателя -
<https://credirect.bg>. Договорът за заем се сключвал съобразно законовите
разпоредби на Закона за електронната търговия, Закона за предоставяне на
финансови услуги от разстояние, Закона за електронния документ и
електронните удостоверителни услуги. Заемателят, съобразно установената
форма за кандидатстване от Заемодателя, предоставил своите лични данни,
актуална електронна поща, телефон за връзка, параметри на желаня заем
(размер на главница и период на погасяване), едно лице за контакт, както и е
посочил желаня начин за изплащане на отпусканата заемна сума. По този
начин заемателят е обективирал волята си, че желае да сключи договор за
паричен заем със „С.К.“ ООД.

„С.К.“ ООД изпраща на посочената от заемателя електронна поща Общи условия, както и предоставя чрез своя сайт проект на договора за заем, съдържащи цялата необходима преддоговорна информация за искания от заемателя паричен заем. С натискане на бутон „Изпрати“, съгласно Общите условия, заемателят е приел така предоставените му условия във връзка с договора, което действие се счита за подписване на всяка страница на предоставените по описания по-горе начин документи съобразно чл. 10 от Закона за електронния подпис и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ) и то при условията, при които последните му били предоставени. Съгласно чл. 10 от ЗЕДЕУУ, електронното изявление е получено с постъпването му в посочената от заемателя информационна система.

Заемодателят потвърждавал сключването на договора за заем, като изпраща на посочения от заемателя електронен адрес договор за паричен заем № 672162, заедно с погасителния план към него и Общите условия. Съгласно Общите условия, приети от заемателя, договорът за паричен заем влизал в сила от датата на изпращането му от заемодателя на заемателя (01.03.2022г.) и ставал задължителен и за двете страни. Всички действия на потребителя могли да се проследят и от лог файла, част от електронното досие на клиента, от който файл се виждало кога и от къде е извършено всяко действие във връзка с кандидатстването за кредит през онлайн платформата. Длъжникът не е изпълнил задълженията си по договора и не е заплатил дължимите суми. Длъжникът не е погасил задълженията си по заема. Предвид изложеното, ищцовото дружество е депозирало заявление по чл. 410 от ГПК срещу длъжника и било образувано ч.гр.д. № 759/2023г. Районен съд - К. е издал Заповед за изпълнение на парично задължение за сумите по заявлението. Длъжникът е депозирал възражение по чл. 414 от ГПК, като за заявителя е възникнало правото по чл. 415 от ГПК - да предяви установителен иск за описаните по-горе суми.

От правна страна твърди следното: между страните имало валиден договор, съгласно който заемодателят - „С.К.“ ООД е изплатил на заемателя - Л. М. М., заемната сума, а от своя страна длъжникът се е задължил да върне заемната сума в размер и срок, съгласно уговореното. Сумата била получена от клиента на каса на Изи Пей срещу предоставена от него лична карта. Налице е неизпълнение на задълженията на длъжника. От това произтичал и правният интерес на дружеството да депозира срещу същия заявление по чл.

410 от ГПК, а след депозираното възражение - да предяви установителен иск за дължите суми. Ако длъжникът не изпълни задължението си, какъвто бил настоящият случай, кредиторът имал право да иска изпълнение заедно с обезщетението за забава - в случая обезщетението е в размер на законната лихва за забава - съгласно чл. 86 от ЗЗД от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изпълнение на задължението. С допълнителна молба уточнява, че длъжникът е извършил плащане в хода на заповедното производство, с което е погасил част от задължението си за главница в размер на 678 лева. В настоящото производство претендира непогасената главница от 122 лева.

МОЛИ съда, да постанови решение, с което да приеме за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми – главница от 122.00 лв., дължима и неплатена по договор за паричен заем № 643126 от 01.03.2022г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по ч.гр.д. № 759/2023г. по описа на Районен съд - К. до окончателното изпълнение на задължението. Претендира за направените по делото разноски.

Ответникът – Л. М. М. възразява срещу дължимостта на посочените в исковата молба сума. Счита, че Договор за кредит е нищожен, поради противоречие с добрите нрави (чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД) и поради това, че е сключен при неспазване на нормите на чл. 11, т. 9 и т. 10 от ЗПК във вр. с чл. 22 от ЗПК, с произтичащите от това последици по чл.23 от ЗПК, а именно - потребителят дължи връщане само на чистата стойност на паричния заем, но не дължи лихва и други разходи по заема. В правната доктрина и съдебна практика безспорно се приема, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, предл. 3-то от ЗЗД е налице именно, когато се нарушава правен принцип било той изрично формулиран или пък проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби. Такъв основен принцип е добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Тъй като става дума за търговска сделка, нормата от ТЗ, чрез която е прокаран този принцип е чл.289 от ТЗ, но общите правила на ЗЗД също намигат приложение - чл.8, ал.2 и чл.9 от ЗЗД. Според задължителната практика на ВКС, преценката дали е нарушен някой от посочените основни

правни принципи се прави от съда във всеки конкретен случай, за да се даде отговор на въпроса дали уговореното от страните накърнява добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, предл.3 от ЗЗД.

Твърди, че поради накърняването на принципа на „добри нрави“ по смисъла на чл. 26, ал.1, пр. 3 от ЗЗД се е достигнало до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до злоупоставяне на интересите му, с цел извличане на собствена изгода на кредитора. Възнаградителната лихва съставлявала цена за предоставеното ползване на заетата сума. Когато е налице явна нееквивалентност между предоставената услуга и уговорената цена, се нарушавал принципът на добросъвестност при участие в облигационните отношения. Или както било прието в решение № 452/25.06.2010г. по гр.д . № 4277/2008г. на ВКС, IV г.о. *„понятието добри нрави предполага известна еквивалентност на насрещните престации и при тяхното явно несъответствие се прави извод за нарушение, водещо до нищожност...“* Когато едната престация е предоставяне в собственост на парични средства, то насрещната престация - заплащане на възнаградителна лихва следва да се съизмерява, както със стойността на отпуснатия заем, така и със срока, за който се уговаря връщане на заетата сума, и с обстоятелството, дали заемът е обезпечен, доколкото цената калкулира и риска на заемотателя от невъзможността да си върне заетата сума.

Освен това, съдебната практика приема, че при формиране размера на възнаградителната лихва обективен критерий може да бъде размера на законната лихва, без обаче тя да може да се приеме като максимален размер. Приема се, че максималният размер, до който съглашението за плащане на възнаградителната лихва е действително, ако тя не надвишава с повече от два пъти законната такава при обезпечени заеми. Съгласно пар.1, т. 1 от ДР на ЗПК, „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които били известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на

кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. С преюдициално заключение по дело С-453Д0 било прието, че използването на заблуждаващи търговски практики, изразяващи се в непосочването в кредитния контракт на действителен размер на ГПР представлява един от елементите, на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл. 143 и сл. от ЗЗП. Нищожността на неравноправната клауза в договора, сочеща неверен ГПР води до недействителност на кредитната сделка поради неспазване на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

Твърди, че не е изпълнено и изискването по чл.11, ал. 1, т. 9 от ЗПК в договорът да бъде посочен лихвения процент по кредита, тъй като потребителят е бил заблуден относно действителния му размер в разрез с изискванията на добросъвестността. Съгласно чл.22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК да бъде посочен точният размер на дължимия лихвен процент и на ГПР, договорът за потребителски кредит като недействителен не поражда права и задължения за страните по заемното правоотношение. По силата на чл.23 от ЗПК, в този случай потребителят дължи само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита, поради което ответникът няма правно основание да претендира исковите суми, тъй като е следвало в ГПР и във ГЛП да бъде посочено вземането на кредитора за лихва, прикрито като неустойка, представляващо част от компонентите на ГПР. Моли съда да отхвърли предявения иск, като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на направените по делото разходи, като прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение.

Съдът като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно с изискванията на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

По делото е прието ч.гр.д. № 759/2023г. по описа на КрлРС, от което се установява, че на 27.04.2023г. ищецът е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение против ответника по реда на чл.410 от ГПК. Заявлението е уважено, като е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 401/02.05.2023г. за следните суми: 800.00 лв. – главница по Договор за потребителски заем № 643126 от 01.03.2022г.;

94.54 лв. - възнаградителна лихва, дължима за периода от 01.03.2022г. до 01.08.2022г.; 86.88 лв. – представляваща договорна неустойка, дължима за периода от 01.03.2022г. до 01.08.2022г.; 80.22 лв. – законна лихва, дължима за периода от 01.05.2022г. до 01.04.2023г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 27.04.2023г. до окончателно погасяване на дълга, както и направените по делото разноси в размер на 25.00 лева – държавна такса и 50.00 лева – юрисконсултско възнаграждение. Срещу заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК е депозирано от длъжника в срок възражение по чл. 414 от ГПК, поради и което е указано на ищеца – заявител да предяви иск по чл. 422 от ГПК в едномесечен срок. Предвид констатираното, съдът намира, че в законовия срок са предявени исковете, въз основа на които е образувано настоящото исково производство за установяване на дължимост на процесните суми.

Видно от приложения неподписан договор за предоставяне на кредит от разстояние № 672162 от 01.03.2022г. е, че въз основа на същия, ищецът „С.К.“ ООД се задължил да предостави на ответника Л. М. М. сума в заем, равняваща се на 800.00 лв., а последният да върне общата сума в размер на 894.54 лева, като посочената сума следвало да бъде заплатена на 5 месечни вноски. Размерът на едната вноска възлиза на 26.70 лева, а на останалите 4 вноски – всяка от по 216.96 лева. Датата на първото плащане е 01.04.2022г., а датата на последното плащане е 01.08.2022г.

Общата сума, която кредитополучателят се задължил да върне включвала освен главницата по кредита в размер на 800.00 лева и договорената лихва от 94.54 лева. Посочени са размера на дължимата от заемателя договорна лихва и лихвения процент, като страните са договорили ГЛП, фиксиран за целия срок на договора в размер на 40.05% и ГПР – 47.84%.

В т. 6.2 от договора е посочено, че при неизпълнение на т. 6.1 за предоставяне на обезпечение, заемателят дължи неустойка в размер на 470.46 лв., включена в месечните погасителни вноски, като по този начин общата дължима от ответника сума при непредставяне на обезпечение възлиза на 1365.00 лева. Според т. 6.1, страните предвидили, че за обезпечаване на вземанията си във връзка с предоставения кредит, потребителят се задължава

в тридневен срок от сключването на договора да предостави на кредитора едно от описаните обезпечения – поръчител или банкова гаранция, по начина и реда, отговарящо на условията на чл. 33, ал. 1 от Общите условия. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия (съдържащи се в приложеното заповедно производство), заемателят като обезпечение в полза на кредитора следва да предостави на кредитора едно или две физически лица – поръчители, отговарящи на определени изброени изисквания или да предостави безусловна банкова гаранция, обезпечаваща два пъти размера на общата сума за плащане по договора включваща договорената главница и лихва, със срок на валидност 6 месеца след крайния срок на договора.

По делото не се съдържа представената и разменена между страните кореспонденция, чрез имейли и съобщения.

Други доказателства от значение по делото не са представени.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

По предявеният иск с правна квалификация чл. 422 от ГПК, във връзка с чл. 240, ал. 1 от ЗЗД. Претенцията е основана на твърдението, че между ищеца и ответника е сключен договор за кредит, като за тази сума е издадена заповед за изпълнение поради настъпил падеж, но е подадено възражение в месечен срок. Предявените установителни иски са процесуално допустими. Същите изхождат от легитимирано лице, депозирани са пред компетентния съд и в законоустановения едномесечен срок по чл. 415, ал. 4 от ГПК.

Относно основателността на предявения установителен иск:

Съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, ако длъжникът не изпълни точно задължението си на падежа, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение. Съгласно чл. 6 от ЗПФУР, договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. В чл. 18 от ЗПФУР са предвидени подлежащите на доказване факти и обстоятелства във връзка със сключването на договор за предоставяне на кредит от разстояние, като доказателствената

тежест е възложена върху доставчика на услугата. Изрично е посочено, че за доказване предоставянето на преддоговорна информация и на електронните изявления отправени съгласно този закон се прилага Закона за електронния документ и електронния подпис (ЗЕДЕП), като специално за изявленията направени чрез електронна поща е предвидено същите да се записват със съгласието на другата страна и да имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата съдържащи се в тях. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕП, електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизвеждано – ал. 1, и писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ – ал. 2. Електронният документ се смята от закона за писмен документ. Това означава, че във всички случаи, когато законодателят изисква писмена форма, независимо дали формата е за действителност или за доказване, тя ще бъде спазена, щом е съставен електронен документ. Електронният документ, както и писменият, може да бъде и неподписан (Определение № 249 на ВКС – по т.д. № 892/2010г., I т.о.).

В настоящото производство не се събраха доказателства за съставянето на подписан електронен документ, установяващ договорно правоотношение между кредитора по процесния договор за кредит, основано на сключен помежду им договор за предоставяне на кредит от разстояние. Липсват безспорни доказателства, че от името на ответника е направено заявление за сключване на договор за кредит, а още по-малко такива, че то е изпратено от обичайно ползвана от него електронна поща или от такава, създадена и/или ползвана от него. Записаните в изпратения договор за кредит лични данни не водят до извод, че именно ответницата е договаряла С.К. ООД за сключването на процесния Договор за потребителски заем № 643126 от 01.03.2022г., тъй като липсват доказателства посочения електронен адрес, от който евентуално е изпратена заявката да е свързан по какъвто и да било начин с ответника.

В Общите условия към договора (чл. 13, ал. 2) е предвидено, че заемателят трябва да изрази своето съгласие за сключване на договора посредством телефонно обаждане до заемотателя, като съгласно чл. 14, ал. 3 от Общите условия, с цел сигурност и доказване, всички проведени разговори между заемотател и заемател се записват и съхраняват от заемотателя за срок от три години. Доказателства за изпълнение на предвидените форми за

изразяване на валидно съгласие от заемателя по делото не са ангажирани.

Доколкото договорът за заем е реален договор, то ищецът не доказва и плащането на заемната сума, като не се представиха доказателства, че заемната сума е предадена на ответницата по делото. Съгласно чл. 109, ал. 1 от Общите условия, заемната сума се предоставя на заемателя по банков път или чрез превод по системата за разплащане „Изи пей“. Писмени доказателства за това не са представени по делото от носещия доказателствената тежест ищец.

Предвид на изложеното ищецът не доказва при условията на пълно и главно доказване наличието на сключен между страните договор за предоставяне на заем от разстояние с описания в исковата молба предмет, поради което предявената претенция за заплащане на непогасена главница следва да бъде отхвърлена изцяло.

Отделно от изложеното, по делото не се установи твърдяното от ищеца заплащане на част от дължимите суми – размера на погасените суми, кои задължения от тях са изплатени изцяло или от части, какъв е остатък на задължението. В тази връзка по делото не се ангажира съдебна експертиза, установяваща задълженията на ответницата, нито пък ищецът е изпълнил, вмененото му по реда на чл. 190 от ГПК - да предостави финансова справка, касаеща параметрите по процесния договор, съгласно определение, постановено в закрито съдебно заседание на 03.01.2024г.

Ето защо, искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан. С оглед изхода на делото, съдът не дължи произнасяне по предявените от ответника основания за нищожност.

По отношение на разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 3 от ГПК ответника има право на разноски, предвид изцяло отхвърления иск. Процесуалният представител претендира присъждане и на адвокатско възнаграждение. Видно от представеното по делото адвокатско пълномощно е, че Л. М. М. е упълномощил адв. С. Н. да я представлява в настоящото производство, като от Договора за правна помощ и съдействие се установява, че адвокатската правна помощ се оказва по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, т.е. безплатна адвокатска помощ на материално затруднени лица. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски,

адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА и осъжда другата страна да го заплати. Поради това, съдът следва да осъди ищеца по делото да заплати в полза на адвокат С. Н. адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 36, ал. 2 от ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Видно от списъка на разноси по чл. 80 от ГПК (л. 45 от делото), адвокатското възнаграждение е в размер на 400.00 лева, който хонорар е съобразен с размерите, предвидени в Наредба № 1/9.07.2004г.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „С.К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. ***** със законен представител Н. П. П. – управител иск против Л. М. М. от гр. К., ул. ***** с ЕГН *****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК във вр. чл. 415 от ГПК, във вр. с чл. 79 от ЗЗД, с който да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 122.00 лв., представляваща главница, дължима и неплатена по Договор за паричен заем № 643126 от 01.03.2022г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 759/2023г. по описа на КрлРС, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изпълнение на задължението, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, „С.К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. ***** със законен представител Н. П. П. – управител да заплати на АДВ. С. Н., с адрес на упражняване на дейността: гр. П., ул. ***** – п., адвокатско възнаграждение за осъществено на ответника по иска - Л. М. М. от гр. К., ул. ***** с ЕГН ***** - безплатно процесуално представителство по делото, в размер на 400.00 лева, определено от съда по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Окръжен съд – гр. П. в двуседмичен срок, считано от връчването на препис на страните по делото.

Сн.Д.

Съдия при Районен съд – К.: _____